

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 250 (3) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติมโดยฉบับที่ 2 พ.ศ. 2554 (ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ) มาตรา 19 (4) ประกอบมาตรา 84 มาตรา 88 และมาตรา 89 กำหนดให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช.) มีอำนาจในการไต่สวนและวินิจฉัยกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ตามมาตรา 66 (ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐ) ถูกกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัย หรือพนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เพราะผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเนื่องมาจากได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมหรือกระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาเบื้องต้นแล้วเห็นว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา น่าจะกระทำความผิดจริงตามข้อกล่าวหา คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจพิจารณาส่งเรื่องกล่าวหาดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนดำเนินการทางวินัยก็ได้ โดยผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนจะต้องรายงานผลการดำเนินการทางวินัยให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง หรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยด้วยตนเองก็ได้ ตามมาตรา 89/2 ประกอบมาตรา 89/4 วรรคหนึ่ง เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับรายงานผลการดำเนินการทางวินัยจากผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นชอบหรือไม่ทักท้วงผลการดำเนินการทางวินัยดังกล่าว ย่อมมีผลเท่ากับเป็นการชี้มูลความผิดทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาโดยคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทั้งนี้ ตามมาตรา 89/4 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 92 แต่หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่เห็นด้วยกับการดำเนินการทางวินัย คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถเสนอความเห็นไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อสั่งการได้ ทั้งนี้ตามมาตรา 89/4 วรรคสอง ประกอบมาตรา 95 ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหามีมูลความผิด

ทางวินัย พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา 92 กำหนดให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็น ไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ผู้ถูกกล่าวหา นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดย ไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา นั้นๆ แล้วแต่กรณี โดยผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนต้องพิจารณาลงโทษภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องไว้ ตาม มาตรา 93 ซึ่งหากเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษทางวินัยตามมาตรา 89/4 หรือมาตรา 93 ประสงค์จะอุทธรณ์อุทธรณ์คดีในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาก็สามารถทำได้ โดยต้องใช้สิทธิ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งลงโทษ ตามมาตรา 96

ตามหลักการดังกล่าวมีกรณีที่น่าพิจารณา คือ

ประการแรก รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 250 (3) และ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา 19 (4) ประกอบมาตรา 84 มาตรา 88 และมาตรา 89 ให้อำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาหรือมี เหตุอันควรสงสัย หรือพนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เพราะผู้เสียหายได้ร้อง ทูลขู่หรือมีผู้กล่าวโทษให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเนื่องมาจากกระทำทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือ กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการ ซึ่งหากผลการไต่สวน ไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดข้างต้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่สามารถชี้มูล ความผิดทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาได้ เนื่องจากเกินกรอบอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อีกทั้งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา 91 เป็นบทบัญญัติที่อยู่ในหมวด 8 เรื่อง การตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา 275 ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 โดยกำหนดขั้นตอนการดำเนินการภายหลังจาก คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่ง หน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือกระทำความผิดใน ลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการ ให้อยู่ในหมวด 2 เรื่อง อำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือมีถ้อยคำในลักษณะที่เป็นการให้อำนาจแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่อย่างใด กรณีจึงไม่สามารถนำมาตรา 91 มาตีความในลักษณะที่เป็นการขยายอำนาจให้

คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยแม้ไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดทางอาญาได้

ประการที่สอง ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้สวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่ามีความผิดทางวินัย และเมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหาได้รับรายงานจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วจะต้องพิจารณาถึงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติภายใน 30 วันนับแต่วันรับเรื่อง โดยให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามมาตรา 92 ประกอบมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ แต่เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล เช่น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 มาตรา 97 วรรคสอง¹ หรือพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 มาตรา 90² ซึ่งกำหนดให้กรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาหรือคณะกรรมการกึ่งกลางพิจารณาก่อนส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งระยะเวลาพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาหรือคณะกรรมการกึ่งกลางจนถึงเวลาที่ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น ปรากฏว่าไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ภายใน 30 วันนับแต่วันรับเรื่อง เห็นได้ว่าเนื้อหาของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ และพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของหน่วยงานต้นสังกัดที่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ไม่สอดคล้องกัน ซึ่งปัญหาดังกล่าวทำให้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา 93 ขาดประสิทธิภาพในการใช้บังคับ

¹ มาตรา 97 วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา 93 วรรคหนึ่ง หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา 94 เห็นว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ แล้วแต่กรณี พิจารณา เมื่อ อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติเป็นประการใดให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ.

² มาตรา 90 บัญญัติว่า ข้าราชการตำรวจผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 72 สั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลงโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก

การพิจารณาลงโทษของผู้มีอำนาจตามมาตรา 72 (2) (3) และ (4) ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาก่อนส่งเรื่อง โดยคณะกรรมการดังกล่าวอย่างน้อยต้องประกอบด้วยรองหัวหน้าหน่วยงานนั้นทุกคน ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎ ก.ตร. ...

ประการที่สาม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา 89/2 กำหนดให้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจใช้ดุลพินิจในการพิจารณาว่าสมควรจะส่งเรื่องกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐให้หน่วยงานต้นสังกัดดำเนินการทางวินัยหรือดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ได้ โดยหน่วยงานต้นสังกัดจะต้องรายงานผลการดำเนินการให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาต่อไป ซึ่งหาก คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นชอบหรือไม่ทักท้วงผลการดำเนินการทางวินัยก็ให้มีผล บังคับตามมาตรา 92 กล่าวคือ ถือเสมือนหนึ่งว่าสำนวนการสอบสวนวินัยของหน่วยงานต้นสังกัด ของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาเป็นสำนวนการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และ ถือเป็นกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัย ในฐานนั้นแล้ว แต่หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรที่จะไม่ส่งเรื่องกล่าวหาข้างต้นให้ หน่วยงานต้นสังกัดดำเนินการ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็มีอำนาจที่จะไต่สวนวินิจฉัยเพื่อชี้มูล ความผิดทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาได้ ซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกลงโทษทางวินัยจาก หน่วยงานต้นสังกัดหรือจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวข้างต้น มีสิทธิที่จะอุทธรณ์ดุลพินิจใน การกำหนดโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งตาม มาตรา 96 จึงเห็นได้ว่าการกระทำความผิดอย่างเดียวกัน ข้อเท็จจริงในการกระทำความผิด เหมือนกัน แต่หากมาตรฐานการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยคณะกรรมการ ป.ป.ช. กับมาตรฐานการ สอบสวนความผิดทางวินัยโดยหน่วยงานต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาแตกต่างกัน ย่อมก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกลงโทษทางวินัยในการใช้สิทธิอุทธรณ์ ดุลพินิจในการกำหนดโทษ เพราะองค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลง ฐานความผิดทางวินัยที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยยุติแล้วได้

ประการที่สี่ ในกรณีที่หน่วยงานต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาได้ ดำเนินการลงโทษทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาเสร็จสิ้นไปก่อนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะดำเนินการไต่สวนวินิจฉัยความผิดของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งภายหลังจากการไต่สวนวินิจฉัยของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาฐานความผิดทางวินัยของ เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาเป็นคนละฐานความผิดกับทางหน่วยงานต้นสังกัด คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่สามารถมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาได้เพราะเป็นการ พิจารณาโทษที่ซ้ำซ้อน การใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ หรือการใช้อำนาจ ตามพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลเพื่อดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ถูกกล่าวหาอีกครั้งนั้น แม้จะเป็นการใช้อำนาจจากกฎหมายคนละฉบับ แต่ก็เป็นการขัดกับ หลักกฎหมายอาญาซึ่งนำมาใช้กับหลักการดำเนินการทางวินัยที่ว่ากระทำความผิดต้องไม่ถูกลงโทษ สองครั้ง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการชี้มูลความผิดทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา กรณีข้อกล่าวหาไม่มีมูลความผิดทางอาญา
2. เพื่อศึกษากรณีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ กำหนดระยะเวลาให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษทางวินัยไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของหน่วยงานต้นสังกัดที่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ทำให้กฎหมายขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้
3. เพื่อศึกษามาตรฐานการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการพิจารณาส่งเรื่องกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาให้หน่วยงานต้นสังกัดดำเนินการทางวินัย
4. เพื่อศึกษาอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการชี้มูลความผิดทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่หน่วยงานต้นสังกัดมีคำสั่งลงโทษทางวินัยไปก่อนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะดำเนินการไต่สวนวินัยจนชี้ความผิด

1.3 สมมุติฐานของการศึกษา

หากข้อกล่าวหาไม่มีมูลความผิดทางอาญา คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา จึงควรแก้ไขมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ โดยกำหนดให้กรณีที่ข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลความผิดทางอาญาให้ข้อกล่าวหา นั้นเป็นอันตกไปทั้งเรื่อง

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา 92 จำเป็นต้องมีการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของหน่วยงานต้นสังกัดที่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ อันจะทำให้ระยะเวลาที่กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา ตามมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้ จึงควรแก้ไขมาตรา 92 โดยกำหนดให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยที่ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณา หรือคณะกรรมการกลั่นกรองมาแล้วตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา

การใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการพิจารณาส่งเรื่องกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาให้หน่วยงานต้นสังกัดดำเนินการทางวินัยมีลักษณะเป็นดุลพินิจอิสระที่ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาในการที่จะได้รับการพิจารณาความผิดทางวินัยและความไม่เสมอภาคในสิทธิที่จะอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการชี้มูลความผิดทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา กรณีข้อกล่าวหาไม่มีมูลความผิดทางอาญา
2. ทำให้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ กับพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของหน่วยงานต้นสังกัดมีความสอดคล้องกันในเรื่องระยะเวลาที่กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษทางวินัย กับเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา
3. ทำให้ทราบถึงมาตรฐานการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการพิจารณาส่งเรื่องกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาให้หน่วยงานต้นสังกัดดำเนินการทางวินัยที่ควรจะเป็น
4. ทำให้ทราบว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะสามารถชี้มูลความผิดทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษทางวินัยไปก่อนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะดำเนินการไต่สวนวินิจฉัยความผิดได้หรือไม่